

De ce eu nu mai votez

Am crescut cu atitudinea că un creștin nu are nimic de-a face cu politica și, prin urmare, nu ar trebui să voteze. Nu am examinat argumentele care mi-au fost prezentate pentru aceasta.

Mai târziu, am fost confruntat cu diverse motive care îmi spuneau că totuși ar fi corect să mergi să votezi și chiar, dacă este posibil, să te implici în politică. Pentru că la urma urmei, în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, au fost politicienii creștini care au luptat pentru ca răul crud al sclaviei să fie abolit! Ar trebui acești oameni, în loc să primească cele mai mari laude pentru acțiunile lor, să fie chiar muștrați ca unii care au acționat nebiblic? În plus, au existat considerații cu privire la afirmația din Matei 5.13-16, că noi suntem sarea pământului și lumina lumii; tocmai în politică, unde există atât de mult putregai, sarea este atât de necesară.

Apoi, la mijlocul anilor 1990, W.J. Ouweneel a scris un eseu pe tema „Alegerii”, pe care l-am publicat și noi într-o serie de trei articole pe Soundwords ([„Statutul de străin și politica”](#)). Pornind de la gândirea filosofică despre structură și direcție, Ouweneel crede că, tocmai

în acest domeniu, unde are loc așa de mult rău, este un motiv în plus pentru a lăsa o voce biblică radicală să fie auzită.

Conform acestei argumentări, depinde doar de orientarea pe care o am într-un anumit domeniu al vieții. Dacă ea este biblică, adică dacă este determinată de Cuvântul lui Dumnezeu și de rugăciune, atunci pot fi activ în toate aceste domenii. Așa se mai spune acolo:

Și astfel - pentru a folosi o altă expresie – „omul nou” nu trăiește pe un domeniu diferit de cel al omului vechi, ci este parte din exact aceleași structuri, chiar dacă spiritul reînnoit are o nouă orientare.

După publicarea acestei serii de articole, am avut schimburi de păreri pe această temă cu unii frați care nu puteau împărtăși acest punct de vedere. La acel moment, însă, argumentele lor nu m-au convins, așa că am votat la următoarele alegeri. Un frate a numit argumentarea cu ideea de structură și direcție o „construcție ajutătoare putredă”, din păcate fără să explice ce era putred la ea. Pe mine mă ispătea gândul că - dacă L-aș putea aduce pe Hristos pe un astfel de teren cum ar fi politica (și acest lucru ar putea fi extins și la alte domenii, cum ar fi arta, cultura, știința, dreptul, istoria etc.) - nu numai că aș putea fi activ în aceste domenii, dar poate fi chiar o mare binecuvântare.

Cu toate acestea, existau încă anumite rezerve, deoarece Scriptura nu oferă în Noul Testament practic nicio învățătură intuitivă în acest sens. Epistola către Filimon mi-a creat probleme deosebite. În acel moment, aș fi scris această epistolă cu totul altfel. De ce Pavel nu l-a muștrat aspru pe Filimon, că, în calitate de creștin, nu îi era deloc rușine să țină oameni ca sclavi? Eu l-aș fi confruntat cu comportamentul său josnic și i-aș fi cerut eliberarea imediată nu numai a sclavului fugar și ulterior convertit, Onisim, ci pe toți sclavii săi și i-aș fi cerut să se pocăiască serios, pentru că a făcut așa ceva în calitate de creștin. Nimic din toate acestea nu

se găsește însă în epistola către Filimon. Pavel încearcă foarte atent să-l convingă pe Filimon să arate îndurare față de Onisim, dar el nu-i cere foarte clar să fie eliberat. De ce? Nu s-ar fi putut evita multă suferință, dacă ar fi spus câteva fraze clare?

Când Domnului I s-a cerut să mijlocească într-o dispută de moștenire (Luca 12), cât de mult ajutor ar fi putut fi dat la milioanele de litigii de moștenire între creștini, dacă Domnul s-ar fi ocupat de această problemă, am putea gândi noi. Dar, „cu regret”, El a spus: „Omule, cine M-a pus judecător sau împărțitor peste voi?” (Luca 12.14). Domnul nu s-a lăsat dus în acest domeniu, așa cum s-a dorit.

Ideea de a-L lua pe Domnul în toate domeniile vieții și apoi de a da acestor domenii o orientare biblică, nu pare să fie susținută de Scriptură și de comportamentul Domnului și al apostolilor. Pavel a vrut să producă dragoste, binefacere și înviore în cazul lui Filimon și înlăturarea greșelilor și fărâdelegilor în cazul lui Onisim, iar Duhul Sfânt a lucrat în el însuși pentru a face acest lucru, descoperind în felul acesta gândul lui Hristos. Slavii trebuiau să se comporte în situația lor ca și cum ar fi fost slujitori ai lui Hristos, iar ochii lor să fie ațintiți spre răsplata moștenirii, pe care o vor primi de la Domnul în viitor. Fraților, care se certau pentru moștenire, Domnul le dă la amândoi în același timp învățătura de a se examina pe ei înșiși în ceea ce privește atitudinea lor materialistă.

În ceea ce privește solicitarea de a fi o „sare” puternică pe pământ, este cu siguranță așa, că noi contracaram stricăciunea în relațiile în care suntem puși de Dumnezeu, prin manifestarea unui comportament evlavios. Dar ceea ce nu mi-am dat seama la momentul respectiv: Nu se spune că noi trebuie să ducem sarea în toate colțurile. Când cineva din guvern se convertește, el poate fi sare acolo în poziția sa. Dar acesta este cu totul altceva decât dacă că eu aș avea mandatul *să duc sarea acolo*.

Este desigur îngrozitor, când citim la W.J. Ouweneel:

Am ajuns la concluzia că există într-adevăr o mare parte de gnosticism pur în gândirea multor creștini. Prin aceasta înțelegem în cazul de față - gnosticismul are mai multe sensuri - că creștinii caută în primul rând răul în anumite domenii ale vieții. „Lumea rea” este în acest caz un anumit „teren” în afara bisericii - vorbim chiar de „biserica și lume” - unde domnesc păcatul și satan.

Cine ar vrea să fie catalogat în felul ăsta! Dar eu cred astăzi, că Scriptura ne arată clar domeniile în care Domnul ne conduce și unde nu ne conduce, deoarece El nu are nici-o parte acolo.

Când Domnul le prezintă fraților care se ceartă pentru moștenire gândul lor materialist, atunci avem în aceasta un model a ceea ce înseamnă să fii lumina lumii. El a lăsat lumina Sa să strălucească în inimile acestor oameni și a arătat ce era în ei. Ioan Botezătorul a făcut același lucru când l-a confruntat pe Irod în legătură cu relația sa nelegitimă. Dar nu citim că Ioan a făcut o mare proclamație publică. „Ioan îi spunea [personal]: «Nu-ți este permis s-o ai»”. (Matei 14.4).

Nu în ultimul rând, în mod firesc, ne întrebăm și noi - când observăm activitățile unui „creștin născut din nou” în responsabilitatea guvernamentală din ultimii ani - dacă acest comportament nu cumva în loc să dea un impuls adevărului creștin, nu i-a dăunat acestuia într-o măsură mult mai mare, da, iar în unele cazuri chiar l-a făcut să „miroase urât”.

Per total, am ajuns la concluzia că, potrivit Scripturii, caracteristicile activității unei persoane cerești - și acesta este lucrul specific pentru un creștin credincios - nu sunt în politică, sau chiar în știință, artă, cultură sau economie. Aceste gânduri sunt dezvoltate mai în profunzime în articolul [„Creștinii și politica”](#) de H.P. Medema din anul 1980 - din păcate, l-am găsit abia anul acesta - pe care doresc să-l recomand călduros fiecărui cititor, deoarece, din punctul meu de vedere de astăzi conține cele mai convingătoare motive pentru poziția creștinului față de politică.